

Нѣмамъ сили, да подвижа ржцетъ си.

Помжчихъ се да викамъ, а гласътъ ми е схванатъ.

Съ последни усилия се надигнахъ отъ леглото и позвѣнихъ . . .

Пиша въ тетрадката си . . .

Нервитъ ми сж страшно разнищени. Предъ очитъ ми непрекжснати кошмари, а въ душата халюцинации. Ужасниятъ брѣмбаръ, който не ме напуска, когато съмъ въ душевно сътресение, пакъ брѣмчи и се лута изъ стаята . . . той търси нѣкого . . . Дали не търси Тихолъ?

Не, той не търси никого, а само изпусна отъ кърваво-червената си уста вълмо пламъкъ и избѣга презъ отворения прозорецъ.

Около менъ и въ менъ настжпи пълно спокойствие и тишина. Въ душата ми се проясни и досущъ като малко дете, не тревожено отъ никакви злокобни мисли, заспахъ.

.

Сестра Невѣна влезе при менъ и ме събуди.

— Кажу ми, моя мила, какво стана съ Тихолъ — съвсемъ спокойно я запитахъ, като че ли не се отнасяше за него.

— Нищо . . . Какво ще стане? . . . Умрѣтвиха чувствителността на нервитъ му и сега се готвятъ да го изпращатъ въ Банкя въ нѣмската болница . . . Ще прави бани и ще се изцѣри . . .

— Ахъ, Боже мой, Света Богородичке, колко ви съмъ благодарна, че му дадохте сили и здраве да живѣе . . . поне за себе си. — Съ пълна всеотдайностъ колѣничихъ предъ иконата. Сълзи отъ радостъ напълниха очитъ ми.

А и какъ да се не радвамъ? Моята обичъ, моятъ Тихолъ ще се радва още на слънчеви дни . . . той нѣма да страда вече и ще може да пише за своитъ другари герои . . . Той ще издигне паметникъ отъ мили слова за падналитъ по скалацитъ на Каймак-Чаланъ.

Радостта ми е толкова голѣма, че азъ нѣмамъ сили да отида при него и му благодаря за тая радостъ, а ходя изъ стаята, изъ коридоритъ на болницата съ силно грѣящо слънце въ душата, а вънъ мразътъ всичко е сковалъ подъ прихлупеното черно облачно небо.